

4. Oczywisty błąd w ocenie

Skarżąca twierdzi, iż Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie ponieważ, po pierwsze, wybrała metodologię z zakresu makroekonomii i nie oceniła zapasów faktycznie nagromadzonych w państwach członkowskich i, po drugie, ponieważ podczas oceny konkretnych argumentów przedstawionych przez strony, nie uwzględniła specyficznych i obiektywnych okoliczności nagromadzenia się krajowych zapasów w sektorze mleka w Republice Litewskiej.

(¹) Decyzja Komisji 2007/361/WE z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 138, str. 14).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2007 r. — Air One przeciwko Komisji

(Sprawa T-266/07)

(2007/C 211/101)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Air One SpA (przedstawiciele: M. Merola oraz P. Ziotti, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2007 1712) z dnia 23 kwietnia 2007 r. w sprawie nałożenia zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych na niektórych trasach z Sardynii oraz na Sycylię, w zakresie w jakim zobowiązuje ona rząd włoski do umożliwienia wszystkim przewoźnikom lotniczym, którzy zaakceptowali odpowiednie zobowiązania z tytułu wykonywania usług publicznych, obsługiwanie tras między Sycylią i kontynentem, niezależnie od tego, czy ich zgoda została wyrażona przed lub po upływie 30 dniowego terminu ustanowionego w krajowych przepisach (art. 1 lit. a) decyzji);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, nieważności art. 1 lit. a) decyzji Komisji C (2007 1712) z dnia 23 kwietnia 2007 r. w sprawie nałożenia zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych na niektórych trasach z Sardynii i na Sycylię, przyjętej zgodnie art. 4 rozporządzenia Rady nr 2408/92 w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzspółnotowych tras lotniczych.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

— Oczywisty błąd w ocenie oraz nielogiczne i sprzeczne uzasadnienie. Skarżąca twierdzi przede wszystkim, że Komisja — zobowiązując rząd włoski do zezwolenia wszystkim przewoźnikom lotniczym, którzy zgadzają się na przestrzeganie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych, na obsługiwanie rzeczonych tras, niezależnie od chwili, w której zawiadomili oni o zamiarze rozpoczęcia świadczenia swoich usług i dnia, w którym zostało przekazane to zawiadomienie, czyli przed upływem i po upływie 30 dniowego terminu ustanowionego w przepisach krajowych — w błędny sposób oceniła system wprowadzony przez rząd włoski w świetle założeń i celów odpowiednich uregulowań wspólnotowych. W szczególności skarżąca twierdzi, że art. 4 rozporządzenia nr 2408/92 zobowiązuje państwa członkowskie do osiągnięcia celu jakim jest ciągłość terytorialna poprzez nałożenie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych, które chociaż stanowią odstępstwo od zasady swobodnego dostępu wspólnotowych przewoźników lotniczych do wewnątrzspółnotowych tras lotniczych, zachowują zasadę proporcjonalności i ograniczają w jak największym stopniu przypadki przyznania wyłącznych praw i/lub dofinansowania. Zdaniem skarżącej rząd włoski w pełni zrealizował zamiar wspólnotowych przepisów, biorąc pod uwagę, że wyznaczenie zawitego terminu na „pierwszym etapie” procedury nałożenia zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych:

— zachęca przewoźników do składania ofert i wyznaczenia przez państwo odpowiednich zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych w trakcie tego „pierwszego etapu”, oraz

— ogranicza możliwość przejścia do „drugiego etapu”, w którym rząd będzie zobowiązany do przyznania na drodze przetargu wyłącznego prawa, biorąc na siebie ewentualną odpowiedzialność za odpowiednie dofinansowanie.

— Nie ulega ponadto wątpliwości, że — wbrew temu co w sposób dorozumiany twierdzi Komisja — konkurencja między przewoźnikami lotniczymi na trasach obciążonych zobowiązaniami z tytułu wykonywania usług publicznych nie może rozwijać się w taki sam sposób jak w przypadku tras, na których takie zobowiązania nie występują. W zakresie w jakim system zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych zakłada, że omawiane trasy odznaczają się problemami w zakresie rentowności, do tego stopnia, że żaden przewoźnik nie decyduje się na ich obsługiwanie w sposób zgodny z interesem publicznym, w normalnych warunkach rynkowych: konieczne jest wprowadzenie mechanizmów ochronnych na rzecz prawomyślnych i rzetelnych przewoźników.

— Skarżąca twierdzi ponadto, że normatywny schemat przewidziany przez Komisję jest dyskryminujący, gdyż wykluczenie zawitego terminu na zaakceptowanie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych na „pierwszym etapie”, działa zasadniczo na korzyść przewoźników mających silną pozycję na rynku, pozwalając im na zgłaszanie kandydatur w zakresie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych po upływie terminu, gdy konkurenci przedstawili już oferty, w celu przede wszystkim odebrania im udziałów w rynku.

- W końcu zdaniem skarżącej, schemat myślenia Komisji jest obciążony błędem co do prawa w odniesieniu do charakteru procedury nakładania zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych. W tym względzie skarżąca twierdzi, że zastosowanie terminu, który nie jest zawity prowadziło do bezterminowego przedłużenia „pierwszego etapu” tej procedury, co jest nielogiczne i pozostaje w sprzeczności z twierdzeniem samej Komisji, zgodnie z którym procedura nakładania zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych będąc jednolitą, składa się z dwóch etapów.

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2007 r. — Martin przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-276/07)

(2007/C 211/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hans-Peter Martin (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 maja 2007 r. wydanej przez Sekretariat Generalny Parlamentu Europejskiego, doręczonej skarżącemu w dniu 14 maja 2007 r., na podstawie której stwierdzono, że została mu nienależnie wypłacona określona kwota, i że zgodnie z art. 27 ust. 3 przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego, kwota ta musi zostać przez skarżącego zwrócona;
- w razie konieczności, stwierdzenie nieważności wydanej celem wykonania ww. decyzji z dnia 10 maja 2007 r. decyzji Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2007 r. wzywającej skarżącego do zapłaty tej kwoty lub przedstawienia propozycji planu spłaty na piśmie zatwierdzonego przez Parlament w ciągu trzydziestu dni od tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności, w odpowiednim przypadku i w razie konieczności, wszelkich decyzji wydanych celem wykonania przywołanych wyżej decyzji w trakcie postępowania w sprawie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W związku z dochodzeniem dotyczącym przyznanych skarżącemu jako członkowi Parlamentu Europejskiego diet na sekretariat, OLAF sporządził sprawozdanie, w którym stwierdzono pewne nieprawidłowości. W oparciu o to sprawozdanie Sekretariat Generalny Parlamentu wydał w dniu 10 maja 2007 r. zaskarżoną decyzję, na mocy której postanowił, że kwoty nienależnie wypłacone skarżącemu muszą zostać przez niego zwrócone na podstawie art. 27 ust. 3 przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

Pierwszy zarzut dotyczy niewłaściwego i niedokładnego zastosowania przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego, a w szczególności ich art. 14 i 27 ust. 3.

Drugi zarzut dotyczy błędu w ocenie co do znaczenia dokumentów dowodowych przedstawionych przez skarżącego.

Ponadto, skarżący podnosi zarzut naruszenia rozporządzenia Rady nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ oraz naruszenia zasad proporcjonalności i niedyskryminacji.

Wreszcie, skarżący podnosi zarzut naruszenia zasady kontradyktoryjności oraz prawa do obrony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248, str. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 11 maja 2007 r. w sprawie F-2/06 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 lipca 2007 r. przez Luigi'ego Marcussio

(Sprawa T-278/07 P)

(2007/C 211/103)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcussio (przedstawiciel: G. Cipressa, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich